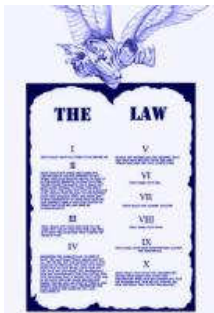

Jaký je duchovní význam zákona

"Nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit" (Mat 5,17)

Kristus vyhlásil zákon na hoře Sinaj za doprovodu hromů a blesků. Sláva Boží jako stravující oheň spočinula na vrcholu hory a hora se otřásala přítomností Hospodinovou. Zástupy izraelitů se v pokoře sklonily k zemi a v posvátné bázní vyslechly nařízení zákona. Jaký je to rozdíl v porovnání s horou blahoslavenství! Pod letní oblohou, za naprostého ticha přerušovaného jen ptačím zpěvem, vysvětloval Pán Ježíš zásady svého království. I když nyní mluvil k lidu slovy plnými lásky, objasňoval jim vlastně zásady zákona vyhlášeného na Sinaji.

Při vydání zákona ze Sinaje bylo nutné, aby na Izraele otupělého dlouhou porobou v Egyptě, zapůsobila moc a sláva Boží. A přesto se i jim Bůh představil jako Bůh lásky. "Hospodin přišel ze Sinaje, jako slunce jim vzešel ze Seir, zaskvěl se z hory Fáran, přišel s desetitisíci svatými, po jeho pravici jim z ohně vzešel Zákon. Ano, každý lid mu je milý. Všichni jeho svatí jsou v tvé ruce, přivinuli se k tvým nohám, budou se učit z tvých řečí" (5Moj 33,2.3)

Mojžíšovi Bůh zjevil svou slávu úžasnými slovy, která zůstala cenným dědictvím věků: "Hospodin, Hospodin! Bůh plný slitovnosti a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný, který osvědčuje milosrdenství tisícům pokolení, který odpouští vinu, přestoupení a hřích" (2Moj 34,6.7).

Zákon vydaný na Sinaji vyhlášoval zásadu lásky, ukázal zemi zákon nebes. Byl vložen do rukou prostředníka, vyslovil jej však ten, kdo má moc uvést lidská srdce do souladu se zásadami tohoto zákona. Bůh zjevil účel zákona slovy určenými Izraeli: "Budete mi lidem svatým" (2 Moj 22,31).

Izrael však nepochopil duchovní význam zákona. Jeho domnělá poslušnost byla příliš často spíše pouhým zachováním forem a obřadů než podřízením srdce moci lásky. Pán Ježíš svou povahou a svým působením ukazoval lidem svatost, milosrdenství a otcovské vlastnosti Boží a dokazoval bezcennost pouhé vnější, obřadnické poslušnosti. Židovští vůdcové nepřijali jeho slova a ani je nepochopili. Podle jejich názoru bral Ježíš požadavky zákona na lehkou váhu. Když jim představil základní pravdy, které jsou jádrem Bohem ustanovené bohoslužby, obvinili ho, že se snaží zrušit zákon, protože se dívali jen na vnější věci.

Přestože Kristus mluvil klidně, byla jeho slova tak opravdová a pádná, že uchvátila srdce posluchačů. Lidé očekávali, že bude opakovat tradice bez života a požadavky rabinů, ale marně. Žasli "nad jeho učením, neboť učil jako ten, kdo má moc, a ne jako jejich zákoníci" (Mat 7,29). Farizeové si povšimli velkého rozdílu mezi svým způsobem učení a způsobem, jakým učil Kristus. Poznali, že vznešenost, čistota a krása pravdy působí hlubokým, příznivým vlivem na mysl mnohých. Spasitelova božská láska a něžnost přitahovala srdce lidí. Rabíni viděli, že Kristovo učení maří veškeré výsledky jejich působení mezi lidmi. Pán Ježíš bořil dělicí zeď, která tak lichotila jejich pýše a pocitu výlučnosti. Obávali se, že od nich odvrátí celý národ, jestliže ho nechají dále působit.

Chodili za ním s vyhraněně nepřátelskými úmysly a snažili se najít vhodnou příležitost, aby proti němu vyvolali nelibost lidu a umožnili veleradě, aby ho mohla odsoudit a usmrtit. Zvědové bedlivě sledovali Pána Ježíše i na hoře blahoslavenství. Když vysvětloval zásady spravedlnosti, šířili farizeové mezi lidem názor, že jeho učení odporuje předpisům, které Bůh vydal na Sinaji. Spasitel neřekl nic, co by podkopávalo víru v náboženství a náboženská ustanovení Starého zákona. Mojžíš, velký vůdce Izraele, přijal od Krista každý paprsek Božího světla, které dělal svému lidu. **Mnozí lidé se domnívali, že Ježíš přišel odstranit zákon. Pán Ježíš však jednoznačně vysvětluje svůj postoj k Božím ustanovením. Říká: "Nemyslete, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky" (Mat 5,17). Stvořitel člověka, Vydavatel zákona tu prohlašuje, že nemá v úmyslu zrušit ustanovení zákona.**

Celá příroda se řídí zákony, počínaje zrnkem prachu v slunečním paprsku a konče světy ve vesmírném prostoru. Na poslušnosti těchto zákonů závisí pořádek a soulad v přírodě. Podobně se má i život všech rozumných bytostí řídit velkými zásadami spravedlnosti. Zákon Boží existoval již před stvořením naší země. I andělé se řídí jeho zásadami. Aby země byla spojená s nebem, musí také člověk poslouchat Boží zákon. Kristus seznámil s požadavky zákona již lidi v ráji, "když prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní a plesali všichni synové Boží" (Job 38,7). **Kristus nepřišel na zemi proto, aby zrušil zákon, ale aby člověka svou milostí uschoпил plnit jeho požadavky.**

Milovaný učedník, který naslouchal slovům Pána Ježíše na hoře blahoslavenství, mnohem později napsal pod vlivem Ducha svatého, že zákon je stále závazný. Prohlásil: "Každý, kdo se dopouští hříchu, jedná proti zákonu, neboť hřích je porušení zákona" (1 Jan 3,4). Srozumitelně říká, na který zákon myslí, na "příkázání staré, které jste měli od začátku" (1 Jan 2,7). Mluví o zákonu, který existoval již při stvoření světa a byl znovu opakován na Sinaji.

Pán Ježíš řekl o zákonu: "Nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit". Použil zde slova "naplnit" ve stejném smyslu, jako když oznámil Janu Křtiteli, že chce "naplnit všechno, co Bůh žádá" (Mat 3,15). Znamená to plně dostát požadavkům zákona, dát příklad dokonalé poslušnosti vůle Boží.

Kristus měl za úkol "vyvýšit a zvelebit zákon" (Iz 42,21). Měl ukázat jeho duchovní význam, dalekosáhlé zásady a vysvětlit jeho věčnou platnost. Pán Ježíš byl živým zosobněním povahy Božího zákona. Ti nejušlechtlejší a nejlaskavější lidé jsou jen nepatrným odleskem božské krásy jeho povahy. Salomoun inspirovaný Duchem svatým o něm napsal: "je významnější nad tisíce jiných ... on sám je přezádnoucí skvost" (Pís 5,10.16). David ho spatřil v prorockém vidění a řekl: "ty nejkrásnější ze synů lidských" (Žalm 45,3). Pán Ježíš je přesný obraz Otce, záře jeho slávy, Vykupitel, který prožíval sebezapření. Svým životem ukázal, že láska nebeského původu, křesťanské zásady, jsou podstatou zákonů věčné spravedlnosti.

Pán Ježíš řekl: "Dokud nepomine nebe a země, nepomine ani jediné písmenko, ani jediná čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane" (Mat 5,18). Svou poslušností Kristus dosvědčil nezměnitelnost zákona. Ukázal, že v moci Boží milosti ho mohou všichni Adamovi potomci plně zachovávat. Na hoře blahoslavenství prohlásil, že ani jediné písmenko ze zákona nepomine, dokud nebude všechno dokonáno, všechno, co se týká lidského rodu, všechno, co souvisí s plánem vykoupení. Kristus neučil, že zákon bude někdy zrušen. Díval se k nejzazším hranicím lidské budoucnosti a ujistil nás, že zákon bude stále platit. Nikdo se nemohl domnívat, že jeho posláním bylo zrušit zákon. Dokud nepomine nebe a země, budou platit svaté zásady zákona Božího. Jeho spravedlnost je "jako mocné horstvo" (Žalm 36,7). Bude stále pramenem požehnání, ze kterého vytékají na zemi obcerstvující proudy.

Hříšní lidé nemohou ve své vlastní síle splnit požadavky zákona, protože zákon Hospodinův je dokonalý, a proto je také neměnný. Z tohoto důvodu přišel Ježíš jako náš Vykupitel. Přišel na svět, aby naučil lidi žít podle zásad Božího zákona tím, že je učil vlastnostem Boží povahy. Když se vzdáme svých hříchů a přijmeme Ježíše Krista jako svého Spasitele, uznáváme tím zákon. Apoštol Pavel klade otázku: "To tedy vírou rušíme zákon? Naprosto ne. Naopak, zákon potvrzujeme" (Řím 3,31).

Zaslíbení nové smlouvy zní: "Dám své zákony do jejich srdce a vepíši jim je do mysli" (Žid 10,16). Symboly a předobrazy, které ukazovaly na Krista jako na Beránka Božího, jenž sejme hřích světa, zanikly jeho smrtí. Zásady spravedlnosti vyjádřené desaterem jsou však neměnné jako Boží vláda. Nezaniklo ani jediné přikázání, nezměnilo se ani jediné písmenko, ani nejmenší znak. Zásady, které člověk poznal už v ráji jako velký zákon života, budou beze změny platit i v obnovené ráji. Až bude na zemi znovu zřízen ráj, všichni obyvatelé země se budou řídit Božím zákonem lásky.

"Věčně, Hospodine, stojí pevně v nebesích tvé slovo." "Dávno je mi z tvých svědectví známo, žes jim dal na věky pevný základ." "Činy jeho rukou jsou pravda a právo, všechna jeho ustanovení jsou věrná" (Žalm 119,89; 119,152; 111,7).

Kdo by tedy zrušil jediné z těchto nejmenších přikázání a tak učil lidi, bude v království nebeském vyhlášen za nejmenšího" (Mat 5,19).

Znamená to, že tam nebude pro ně místa. Kdo totiž svévolně přestupuje jedno přikázání, nezachovává žádné z nich v duchu a pravdě. "Kdo by totiž zachoval celý zákon, a jen v jednom přikázání klopýtl, provinil se proti všem" (Jak 2,10). Nezáleží na tom; o jak velkou neposlušnost v případě hříchu jde. Hříchem je každý sebemenší odklon od zřetelně vyjádřené vůle Boží. Takový odklon ukazuje, že člověk má k hříchu určitý vztah. Srdce je rozpolceno. V podstatě zapírá Boha a bouří se proti zákonům Boží vlády.

Kdyby mohli lidé volně odmítat Boží požadavky a vytvářet si svoje vlastní měřítka povinností, stanovili by si celou řadu měřítek, která by odpovídala různým názorům a převzali by vládu z rukou Božích. Vůle lidí by dosáhla svrchovanosti. Zneuctíli a znevážili by tím vznešenou a svatou vůli Boží - plán lásky.

Jakmile si lidé zvolí vlastní cestu, dostanou se vždy do rozporu s Bohem. Protože bojují proti nejzákladnějším zásadám nebes, nebude pro ně místa v království Božím. Přehlížením Boží vůle se stavějí na stranu satana, nepřítele Boha i lidí. Člověk bude živ ne jedním slovem, ne mnoha slovy, ale každým slovem, které vychází z Božích úst. Nemůžeme přehlížet ani jediné slovo, i kdyby se nám zdálo sebenepatrnější, a přitom se cítit bezpečně. Všechna přikázání zákona jsou pro dobro a štěstí člověka jak v tomto, tak v budoucím životě. Poslušnost zákona je pro člověka ochranný val, který ho chrání před zlem. Kdo tuto přehradu vybudovanou Bohem prolomí na jakémkoli místě, zničí její ochrannou moc. Otevírá tím cestu nepříteli, který přichází, aby zabíjel a ničil.

Neposlušností vůle Boží v jednom bodě otevřeli naši první rodiče brány, jimiž vnikl na svět příval béd. A každý, kdo následuje jejich příkladu, se setká s podobným výsledkem. Láska Boží je základem, z něhož vychází každé přikázání zákona Božího, a kdo odchází od přikázání, připravuje si své vlastní neštěstí a neúspěch.

"Nebude-li vaše spravedlnost o mnoho přesahovat spravedlnost zákoníků a farizeů, jistě nevezdete do království nebeského" (Mat 5,20).

Zákoníci a farizeové označili nejen Krista, ale i jeho učedníky za hříšníky, protože nezachovávali rabínská nařízení a zvyky. Učedníky často zneklidňovalo a mátko, když je napomínali a obviňovali ti, kterých si ze zvyku vážili jako náboženských učitelů. Ježíš odhalil klam. Prohlásil, že spravedlnost, které farizeové přepisovali tak velkou hodnotu, nemá žádnou cenu. Židovský národ o sobě tvrdil, že je zvláštním Bohu oddaným lidem obdařeným jeho přízní. Kristus však ukázal, že jejich náboženství postrádá spasitelnou víru. Posvětit je nemohla jejich předstíraná zbožnost, lidské výmysly a obřady, ani okázalé plnění vnějších požadavků zákona. Neměli čisté srdce, ušlechtilou a Kristu oddanou povahu.

Zákonické náboženství nemůže člověka smířit s Bohem. Tvrdá, strohá zbožnost farizeů, která neznala pokoru, soucit ani lásku, byla hříšníkům jen kamenem úrazu. Farizeové byli jako sůl, která ztratila svou slanost. Jejich vliv neměl moc chránit svět před zkažeností. Pravá víra se "projevuje láskou" (Gal 5,6). Očišťuje člověka jako kvas, který mění povahu.

Tomu všemu se Židé měli naučit z poselství proroků. Slova proroka Micheáše vyjádřila již před staletími touhu lidského srdce po smíření s Bohem a zároveň dávala i odpověď: "Jak předstoupím před Hospodina? S čím se mám sklonit před Bohem na výšině? Mohu před něj předstoupit s oběťmi zápalnými, s ročními býčky? Cožpak má Hospodin zalíbení v tisících beranů, v deseti tisících potoků oleje? ... Člověče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: jen to, abys zachovával právo, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem" (Mich 6,6-8).

Prorok Ozeáš vystihl pravou podstatu farizejství slovy: "Izrael je rozbujelá réva, plody jen pro sebe nasazuje" (Oz 10,1). Židé tvrdili, že slouží Bohu, ve skutečnosti však sloužili jen sobě. Jejich spravedlnost byla plodem úsilí zachovávat zákon podle vlastních názorů a pro vlastní sobecký prospěch. Nemohla být proto lepší než oni sami. Ve snaze o dosažení svatosti pokoušeli se vytvářet čistě z nečistého. Zákon Boží je svatý a dokonalý jako Bůh sám. Ukazuje lidem

Boží spravedlnost. Člověk nemůže ve své vlastní síle tento zákon zachovávat, protože lidská povaha je zkažená, narušená a vůbec se nepodobá povaze Boží. Projevy sobeckého srdce jsou "nečisté" a "všechna naše spravedlnost jako poskvrněný šat" (Iz 64,6).

Přestože je zákon svatý, nemohli Židé dosáhnout spravedlnosti tím, že se ho snažili zachovávat ve vlastní síle. Kristovi následovníci musí dosáhnout spravedlnosti jiného druhu, než měli farizeové, aby mohli vejít do nebeského království. Bůh jim nabídl ve svém Synu dokonalou spravedlnost zákona. Jestliže otevřou svá srdce dokořán, aby přijali Krista, bude v nich přebývat skutečný život Boží, láska Boží, která je změni k jeho obrazu. Tím získají spravedlnost, kterou vyžaduje zákon, jako dar od Boha. Farizeové však zavrhlí Krista, "nevěděli, že spravedlnost je od Boha a chtěli uplatnit svou vlastní" (Řím 10,3). Nechtěli se podřídit spravedlnosti Boží.

Pán Ježíš dále ukázal svým posluchačům, co znamená zachovávat přikázání Boží. Znamená to vytvářet v sobě povahu Kristovu. V Kristu se jim Bůh zjevoval každý den.

"Každý, kdo se hněvá na svého bratra, propadne soudu" (Mat 5,22)

Prostřednictvím Mojžíše Hospodin řekl: "Nebudeš ve svém srdci chovat nenávisť ke svému bratru ... Nebudeš se mstít synům svého lidu a nezanevřeš na ně, ale milovat budeš bližního svého jako sebe samého" (3Moj 19,17.18). Kristus hovořil o stejných pravdách, kterým učili už proroci, ale které byly zatemněny tvrdostí srdce a zálibou v hříchu. Spasitelova slova odhalila posluchačům skutečnost, že sice odsuzují druhé jako přestupníky, ale mají stejné nedostatky, protože v sobě chovají zlobu a zášť.

Na druhém břehu jezera, naproti místu, kde se shromáždili, ležela krajina Bázan. Její divoké rokliny a zalesněné vrchy byly odedávna místem, kde se s oblibou ukrývali zločinci všeho druhu. Lidé si živě pamatovali na zprávy o loupežích a vraždách, ke kterým tam došlo, a mnozí horlivě lupiče odsuzovali. Přitom však sami byli zlostní a svárliví. Hluboce nenáviděli římské utlačovatele a domnívali se, že mohou nenávidět a pohrdat všemi ostatními národy, dokonce i svými vlastními krajany, kteří ve všech věcech nesouhlasili s jejich názory. Tím porušovali zákon, který říká: "Nezabiješ."

Nenávisť a pomstychtivost pocházející od satana je přivedly k tomu, že nakonec usmrtili Syna Božího. Jestliže někdo pěstuje zášť a zlobu, živí v sobě to, co v důsledcích vede až k smrti. V myšlence na pomstu se skrývá zlý čin jako rostlina v semeni. "Kdokoli nenávidí svého bratra, je vrah - a víte, že žádný vrah nemá podíl na věčném životě" (1 Jan 3,15). "Kdo snižuje svého bratra, bude vydán radě". Bůh dal svého Syna pro naše vykoupení a tím ukázal, jak velmi si cení každého člověka. Nedává nikomu právo mluvit o druhých pohrdavě. Snad vidíme u lidí kolem sebe nedostatky a slabosti. Bůh však považuje každého za své vlastnictví. Je jeho, protože ho stvořil, a je podruhé jeho, protože ho vykoupil drahou krví Kristovou. Všichni jsou stvořeni k Božímu obrazu. I s lidmi, kteří upadli nejhouběji, máme jednat uctivě a laskavě. Bůh nás bude brát k odpovědnosti i za jedině slovo pohrdání, pronesené o člověku, za kterého Kristus položil svůj život.

"Kdo ti dal vyniknout? Máš něco, co bys nebyl dostal? A když jsi to dostal, proč se chlubíš, jako bys to nebyl dostal?" "Kdo jsi ty, že soudíš cizího služebníka? O tom, zda obstojí či ne, rozhoduje jeho vlastní pán" (1Kor 4,7; Řím 14,4). "Kdo svého bratra zatracuje (řiká mu blázne); propadne ohnivému pecku" (Mat 5,22). Starý zákon slovem "blázen" označuje odpadlíka nebo toho, kdo se plně oddal špatnosti. Podle Ježíšových slov každý, kdo odsuzuje svého bratra jako odpadlíka nebo toho, kdo pohrdá Bohem, dokazuje, že sám zasluhuje stejné odsouzení.

Když se Kristus "přel s ďáblem" o Mojžíšovo tělo, neosmělil se vynést nad ním zatracující soud" (Juda 9). Kdyby to udělal, postavil by se na satanovu půdu, protože zatracování patří mezi ďáblovy zbraně. Písmo jej nazývá "žalobcem našich bratří" (Zjev 12, 10). Pán Ježíš nechtěl použít žádné ze satanových zbraní. Odpověděl mu slovy: "Potrestej tě Hospodin" (Juda 9).

Pán Ježíš je nám příkladem. Dostaneme-li se do sporu s Kristovými nepřáteli, neměli bychom říkat nic, co by mělo nádech odvety nebo vypadalo jako odsuzování. Kdo vystupuje jako Boží mluvčí, neměl by používat slov, která nepoužil ani nebeský Vládce ve sporu se satanem. Posuzování a odsuzování máme přenechat Bohu.

"Jdi se nejprve smířit se svým bratrem" (Mat 5,24).

Boží láska, to je něco víc než nedělat nic zlého, je to kladná a činná zásada, živý pramen, který je požehnáním pro jiné. Jestliže v nás přebývá Kristova láska, pak nejenže nechováme nenávisť ke svým bližním, ale snažíme se jim všemi způsoby projevat lásku.

Pán Ježíš řekl: "Přinášíš-li tedy svůj dar na oltář a tam se rozpomeněš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech svůj dar před oltářem a jdi se nejprve smířit se svým bratrem; potom teprve přijď a přines svůj dar" (Mat 5,23.24). Oběti vyjadřovaly víru, že v Kristu se stává obětující účastníkem milosti a lásky Boží. Bylo by nesmyslné, kdyby někdo prohlašoval, že věří v odpouštějící lásku Boží a přitom sám v sobě živil nenávisť.

Jestliže někdo tvrdí, že slouží Bohu, a přitom křivdí nebo ubližuje svému bratru, nepředstavuje mu správně povahu Boží. Jestliže se chce smířit s Bohem, musí vyznat křivdu a uznat, že se dopustil hříchu. Možná nám náš bratr ublížil více než my jemu, to však nezmenšuje naši odpovědnost. Když přicházíme k Bohu a vzpomeneme si, že někdo má něco proti nám, máme odložit svoji modlitbu, oběti chval a vděčnosti a vyhledat bratra, s kterým jsme se nepohodli, vyznat v pokoře svůj hřích a žádat o odpuštění.

V případě, že jsme svému bratru jakýmkoli způsobem ublížili nebo jsme ho nějak zranili, měli bychom to napravit. Jestliže jsme o něm neúmyslně podali falešné svědectví, špatně tlumočili jeho slova, poškodili nějak jeho pověst, měli bychom jít za lidmi, s nimiž jsme o něm hovořili, a odvolat všechny nesprávné výroky. Kdyby bratři nepředkládali svá nedorozumění jiným, ale otevřeně o nich hovořili mezi sebou v duchu křesťanské lásky, zabránilo by se mnohému zlu. Kolik hořkosti, která mnohé poskvřňuje, by tím odstranili. Jak úzce a srdečně by mohli být následovníci Kristovi spojeni

v jeho lásce.

"Každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcizoložil ve svém srdci" (Mat 5,28).

Židé byli hrdí na svou morálku a s opovržením se dívali na smyslné zvyky pohanů. Přítomnost římských úředníků, kteří přišli do Palestiny z císařova příkazu, lidi soustavně pohoršovala, protože s těmito cizinci se do země přivalila záplava pohanských zvyků, požívačnost a rozmařilost. V Kafarnaum se římscí úředníci veřejně procházeli se svými milenkami. Ticho Genezaretského jezera často rušil rozpustilý křik ze zábavních člunů, které brázdily jeho klidné vody. Lidé očekávali, že Pán Ježíš ostře odsoudí tuto vrstvu lidí. Jak se ale podivili, když slyšeli slova, která odhalovala zlo jejich vlastních srdcí!

Když někdo chová a miluje nějakou zlou myšlenku, byť sebetajněji, podle slov Ježíšových to ukazuje, že v srdci takového člověka ještě stále vládne hřích. Je stále pod vlivem hříchu a vězí v poutech nepravosti. Kdo nachází potěšení v nečistých věcech, kdo si libuje v nesprávných myšlenkách a chtivých pohledech, možná pochopí skutečnou podstatu zla, které se skrývá v zákoutích jeho srdce pohledem na dokonaný hřích a na jeho důsledky - hanbu a srdcervoucí žal. Zlo nevzniká až v době nějakého zvláštního pokušení, kdy člověk snad padne do hrozného hříchu, pouze se rozvíjí a navenek ukazuje to, co se v srdci už dávno skrývalo. Na co člověk myslí, takový se stává, protože ze srdce "vychází život" (Př 4,23).

"Jestliže tě svádí pravá ruka, usekni ji a odhod' od sebe" (Mat 5,30).

Člověk by si jistě nechal amputovat i pravou ruku, kdyby to zabránilo šíření nákazy, která by ohrožovala jeho život. Mnohem ochotněji by se měl vzdát všeho, co ohrožuje jeho věčný život.

Lidé zdeptaní a ztrocení satanem mají být vykoupeni evangeliem, aby mohli prožívat slavnou svobodu synů Božích. Bůh je chce nejen uchránit před utrpením, které je nevyhnutelným důsledkem hříchu, ale chce je zachránit od hříchu samotného. Porušený a hříchem nakřivený člověk má být očištěn a přeměněn, aby mohl "přijmout podobu Božího Syna". "Co oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují" (Řím 8,29; 1 Kor 2,9). Pouze věčnost může ukázat, jak slavného cíle smí dosáhnout člověk obnovený k obrazu Božímu.

Abychom dosáhli tohoto vysokého ideálu, musíme se vzdát všeho, co by nás mohlo přivést k pádu. Záleží na nás, zda chceme zůstat pod nadvládou hříchu. Vyloupenutím oka, useknutím ruky se rozumí podřízení naší vůle Bohu. Dobrovolné podřízení vůle Bohu nám často připadá jako vědomé omezování a mrzačení života. Pán Ježíš řekl, že je lepší, aby bylo naše "já" omezeno, zraněno a zmrzačeno, pokud nám to umožní vstup do věčného života. To, co považuješ za pohromu, je branou k vyššímu zisku.

Bůh je zdroj života. Proto můžeme mít život, jen když jsme s ním spojeni. Můžeme sice žít nějakou dobu oddělení od Boha, ale nemáme v sobě skutečný život. Písmo při určité příležitosti říká: "Ta, která myslí jen na zábavu, je mrtvá, i když žije" (1Tim 5,6). Bůh nám může udělovat svůj život jedině tehdy, když mu odevzdáme svou vůli. **Pán Ježíš naznačil, že nad skrytými hříchy, o kterých mluvil, zvítězíme jen tehdy, když se mu plně odevzdáme a tím přijmeme jeho život.**

Jestliže spoléháš sám na sebe a nechceš odevzdat svou vůli Bohu, volíš smrt. Bůh je stravující oheň pro hřích, ať se vyskytne kdekoli. Jestliže se rozhodneš pro hřích a odmítneš se ho vzdát, pak přítomnost Boží, která stravuje hřích, musí zničit i tebe.

Odevzdat se Bohu, to vyžaduje oběť. Je to však obětování nízké věci pro věc vznešenou, pozemského pro duchovní, pomíjivého pro věčné. Bůh nechce naši vůli zničit, protože jedině použitím vůle můžeme splnit to, co od nás očekává. Máme mu odevzdat svoji vůli, aby nám ji vrátil vyčištěnou a zušlechtěnou. Má být s Bohem tak spojena, aby Bůh mohl našim prostřednictvím sesílat proudy lásky a moci. I když se toto odevzdání může jevit svéhlavému a umíněnému srdci jako trpké a bolestné, přesto je užitečné.

Teprve až Jákob padl zraněný a bezmocný na hrud anděla smlouvy, pochopil vítězství přemáhající víry a obdržel titul knížete Božího. Teprve až začal kulhat, zastavily se před ním ozbrojené zástupy Ezauovy, teprve potom se před ním sklonil faraón, pyšný dědic královského trůnu, aby si vyprosil jeho požehnání. Tak se i vůdce naší spásy stal "dokonalým skrze utrpení" (Žid 2,10), a synové víry "v slabosti nabývali síly" a "zaháněli na útěk vojska cizinců" (Žid 11,34). Podobně "i kulhavý získá kořist" (Iz 33,23), a slabý bude "podobný Davidovi" a "dům Davidův ... andělu Hospodinovu" (Zach 12,8).

Výňatek z knížky: E.G.Whiteová - „Myšlenky z hory blahoslavenství“